

2.1.22, Daňkovice

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT On mě bude vzývat: ‚Tys můj Otec, můj Bůh, moje spásná skála,‘ a já ho učiním prvorozeným, nejvyšším nad králi země. Svoje milosrdenství mu zachovám věčně, věrně dodržím svou smlouvu. Ž 89, 27-29

PÍSEŇ 158 Samému Bohu

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože,

děkujeme Ti za dnešní den a nový rok, do kterého jsme se i dnes mohli probudit. Děkujeme Ti, že s námi zůstáváš, i když se Ti my sami často vzdalujeme a děkujeme Ti, že nás v našich životech ne-necháváš, i když si často myslíme své. A prosíme Tě za všechna naše slova, ať padají na úrodnou půdu, prosíme Tě, buď s námi, když si k Tobě my sami hledáme cestu a prosíme Tě, zbav nás ode všeho zlého, když si sami se sebou tak často nevíme rady. Prosíme Tě pro milost našeho Pána Ježíše Krista, buď a zůstávej se všemi námi. Amen.

1. ČTENÍ Dt 31, 19-21

PÍSEŇ 384 Pomoz mi

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste,

Ty nám dáváš mít o čem přemýšlet a mít kam se posouvat, proto Tě prosíme, buď s těmi, kdo marně čekají na Tvé slovo a Tvé pozvání ke Tvému stolu,

buď s těmi, kdo toužebně očekávají, až se jich opět ujmeš a dáš jim novou sílu k nové cestě,

buď s těmi, kdo jen vzpomínají na staré časy a nedovedou přijmout nic nového ani to, co by jim mohlo být ku prospěchu

a buď s těmi, kdo by tak rádi zažili Tvé přijetí a Tvou lásku u našeho Boha, ale buď se jim nedostává nebo jim k ní stále něco chybí.

Amen.

POSLÁNÍ Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži. Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno – na nebi, na zemi i pod zemí – a k slávě Boha Otce každý jazyk, aby vyznával: Ježíš Kristus jest Pán. Fp 2, 6-11

POŽEHNÁNÍ ‚Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.‘ Num 6, 24-26

PÍSEŇ 489 Tvé požehnání

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) J 12, 44-50

Ježíš hlasitě zvolal: „Kdo věří ve mne, ne ve mne věří, ale v toho, který mě poslal. A kdo vidí mne, vidí toho, který mě poslal. Já jsem přišel na svět jako světlo, aby nikdo, kdo ve mne věří, nezůstal ve tmě. Kdo slyší má slova a nezachovává je, toho já nesoudím. Nepřišel jsem, abych soudil svět, ale abych svět spasil. Kdo mě odmítá a nepřijímá moje slova, má, kdo by jej soudil: Slovo, které jsem mluvil, to jej bude soudit v poslední den. Neboť jsem nemluvil sám ze sebe, ale Otec, který mě poslal, přikázal mi, jak mám mluvit a co říci. A vím, že jeho přikázání je věčný život. Co tedy mluvím, mluvím tak, jak mi pověděl Otec.“

Jednou z nemnoha výhod kazatelského povolání je, že ať už o svátcích, například těch vánočních, nebo po nich, může říct něco, co ještě dlouho bude znít v uších posluchačů. Kazatel si nedělá iluze, že to s těmi lidmi něco udělá, ale že se aspoň na chvíli zastaví a budou přemýšlet i o něčem jiném než obvykle a než normálně. A hle, Ježíš zde mluví nebo spíš volá po víře a o víře a říká lidem, komu mají věřit a proč a koho mají vidět a proč a koho mají slyšet a proč. Pro jistotu tentokrát vynechám, co znamená věřit v Boha a jeho Syna, kde bychom ho mohli také vidět, proč ti, kteří v něj nevěří, zůstávají ve tmě a kam přijdou ti, kteří v něj věří atd. Ale zaměřím se na to, proč tolik lidí dnes odmítá přijmout Ježíšova slova a proč za to ti lidé budou také souzeni a co s tím vším má společného přikázání věčného života. Neboli proč tu nebudeme věčně a nebude to úplně špatně.

Jednou z nevýhod křesťanské víry je ta, že se o ní nedá moc mluvit. A to i když k ní sám Ježíš hlasitě volá, že kdo v něho věří, nevěří v něho, ale v toho, který ho poslal. Což je samo o sobě diskutabilní, protože v Ježíše buď věříme nebo ne, ale věřit a zároveň nevěřit a pak ještě věřit v někoho, kdo je nám jakoby ještě dál, není často úplně snadné. A kdo Ježíše dokonce vidí, i takoví jsou mezi námi, vlastně vidí spíš toho, který ho poslal než přímo jeho samotného. Ale protože i my sami vidíme spíš jiné věci či osoby, takže jestli jde o Ježíše nebo ještě o někoho jiného jako by už bylo skoro jedno. Ježíš však přichází jako světlo, aby nikdo, kdo v něho věří, nezůstal ve tmě. My si často máme tendenci myslet, že ve tmě leží ti, kdo v Pána Boha nevěří, ale není tomu spíš naopak? Co když zůstáváme ve tmě spíš my sami a ti, kdo v něj nevěří, jsou naopak ve světle, už protože je nemusí trápit to, co nás a žijí si v ještě větším klidu, než jak jsme na to zvyklí my. Ježíš ostatně nesoudí toho, kdo slyší jeho slova a zachovává je, ale přichází proto, aby tento svět spasil. On soudí toho, kdo ho odmítá a nepřijímá jeho slova, totiž každého křesťana, na kterého doléhá Ježíšovo slovo. Ale naším problémem není soud ani svět ani věčný život, ale jak dnes mluvit a co říci jak o Pánu Ježíši, tak o Pánu Bohu, tak ale i o své víře, neboť o čem jiném mluvit než o tom, co nám přikazuje sám Bůh. A komu jinému než těm, které máme i nejbliž.

Ale jak na to. My hrozně neradi říkáme lidem něco, co je vlastně moc nezajímá, lidem se naopak má říkat to, co je i zajímavá a má se jim říkat, co i chtějí slyšet, a to od toho, koho i budou poslouchat. A nebudou to ani odmítat, ale naopak i přijímat, a to jazykem, který i jim bude blízký. My jsme pro lidi vlastně strašně nesrozumitelní nebo spíš se s nimi bavíme o tom, co i oni chtějí slyšet, a ne co by i měli. Jsme pro ně nesrozumitelní v tom, že lpíme na něčem, co už je dávno pasé a neumíme udělat něco jinak. A proto nás tak odmítají, proto nechtějí přijmout, co jim i říkáme, protože to jednak není opravdové a pak zrovna od nás, to raději půjdou někam jinam. A že mají kam. Ale pozor, křesťanství nemá být zábavné, křesťanská víra je právě že o tak vážných věcech, jako je smysl života, otázka bytí a nebytí na této zemi, o tom, proč vlastně žijeme a proč i umíráme a proč se nemusíme jen radovat, ale můžeme i smutnit nebo přímo plakat. Křesťanská víra je ale hlavně o naději a lásce a také Boží milosti, ne, jen našich zásluhách. I naše víra je hlavně o Božím milosrdenství. Což by i lidé kolem nás tak rádi slyšeli, ale my jim to ne a ne říct. Otázkou je proč. Proč tak málo mluvíme o Boží lásce přišlé v jednom člověku k nám lidem a proč se ta láska může projevit i v běžném životě a ne, jen jednou za týden někde, kde je to stejně jen pro ty vyvolené.

My žijeme v blahobytu, máme se dobře, všeho máme dosti a nic nám nechybí. Ale všechno je jen dočasné. A měli bychom hledět dál. To, k čemu volá a přikazuje i sám Ježíš, je věčný život. A ten se projevuje tak, že náš život nemusí končit jen smrtí či zánikem celé civilizace, ale pokračuje v našem myšlení. K myšlení vybízí i sám Ježíš, když říká, že on je tím světlem, které přišlo do našeho světa, aby ho viděli všichni, kdo v něj i věří. A že ho i jeho Otec pověřil k tomu, aby všem vyřídil, že je po tomto životě čeká ještě něco lepšího, totiž život s ním a v něm, život ve věčnosti. A my se toho tak strašně bojíme a myslíme si, že ten náš život končí už teď a tady a po nás už nic nezbyde. Ale co když nekončí, jen to, co přijde potom, nás už nemusí zajímat, protože je to na jiných. Co když je naším úkolem jen zachovávat jeho slova a věřit, že se vše zase v dobré obrátí, i když to tak teď nevypadá. Co když je naším úkolem vzít tento svět aspoň trochu vážně a přijmout jeho výzvy po Boží milosti. A co když i tento svět čeká hlavně na to, až i my budeme plní jeho lásky a jeho milosrdenství. A co když i ta věčnost platí hlavně pro nás, ale už ne tak pro tento svět, kterému je to jednak celkem jedno a pak má i trochu jiné starosti. A to ne jak být i na této zemi co nejdéle, ale jak se dočkat i toho, že i jeho začne mít Pán Bůh rád, a to i úplně stejně jako nás, jen ten svět to bude o něco méně čekat a my jakbysmet. A co když i všechna ta spása je především, a hlavně v Boží milosti.

Na což my strašně rádi zapomínáme. Že žijeme pod Boží milostí. A že spasen bude ten, kdo se dožije také toho, že ho bude mít někdo rád a nebude to muset být jen on sám, ale i někdo jiný. Například Bůh a Otec a slova o tom, že i proto k nám přišel jeho Syn, abychom tu všichni žili a byli i v jeho a jejich vzájemné lásce. Neboť ta Boží se prolíná s tou lidskou a to, co nám i pro ten věčný život chybí asi úplně nejvíc, je i ta Boží láska. A že tu nežijeme jen sami pro sebe ani tu nejsme jen sami pro sebe, ale i proto, abychom o té lásce také vydávali věrohodné svědectví. O lásce, která je v Bohu a v Pánu Ježíši Kristu, o lásce, která se týká každého z nás a o lásce, která je i o všech nás, co tu stále jsme na této zemi. A na to čeká i ten, který nás zahrnuje láskou největší a který mluví i řečí svého Otce a říká to, co po něm Bůh také chce, aby lidem vyřídil slova o spasení pouhou Boží milostí. A co chtít víc, než abychom se tu měli všichni rádi a svou radost z toho, že můžeme být pospolu, vyřizovali i těm, kdo to ještě nebo už nepoznali. Co může být víc než žít v jakési vzájemnosti a svá slova směřovat i někam nahoru a tam, kde nám bude i všem dobře nebo aspoň líp než dosud a kde se jednou i všichni setkáme, neboť tam musíme všichni a proč čekat, když by to mohli jít hned a život a svět je už někde jinde.